

26 november 2023 – Zondag Voleinding

***Wij verwachten overeenkomstig Zijn belofte
nieuwe hemelen en een nieuwe aarde,
waarop gerechtigheid woont***
(2 Petrus 3, vers 13)

Vrijheid. Kiezen voor wat goed is voor ons land. Een nieuwe koers. Bestaanszekerheid. Komen deze woorden u bekend voor? Het waren enkele grote thema's van de afgelopen verkiezingen. Thema's waarmee de PVV en een nieuwe partij als NSC veel mensen aan zich hebben weten te binden. Want – zo verklaren de nieuwsverslaggevers – men is in Nederland de oude politiek een beetje moe geworden. Men gelooft er niet meer in. Men verlangt naar politici die zeggen waar het op staat en die het volk niet voor de gek houden. Men is teleurgesteld in alle verkiezingsbeloften die zijn gedaan.

Ik moet geloof en politiek niet door elkaar halen – als dat in een kerk gebeurt, is het heel snel foute boel – maar ik zie zoveel overeenkomsten tussen wat er deze week in ons land is geroepen en wat wij zojuist hebben gelezen in die tweede brief van Petrus. Petrus reageert namelijk op mensen die ook moe zijn geworden van beloften die aan hen zijn gedaan. Petrus citeert wat deze mensen uit frustratie roepen (vers 4): 'waar is de belofte van Zijn komst?' 'Waar is de belofte van Zijn komst? Want vanaf de dag dat de vaderen ontslapen zijn, blijven alle dingen zoals vanaf het begin van de schepping.' Het gaat in deze brief van Petrus niet om een belofte die door een politicus of politieke partij is gedaan. Het gaat om de belofte dat Jezus terugkomt. Zoals wij zongen aan het begin van de dienst: Jezus

komt in heerlijkheid, Zijn shalom wordt wereldwijd. Alle dingen maakt Hij nieuw.' Een mooie belofte, de belofte waar die eerste christelijke gemeenten na Hemelvaart en Pinksteren zich aan hebben opgetrokken, waardoor ze het in al hun zorgen en moeilijkheden hebben kunnen volhouden, omdat ze hoopten op een nieuwe tijd. Maar: waar is de belofte van Zijn komst? Want – Petrus citeert

- vanaf de dag dat de vaderen ontslapen zijn, blijven alle dingen zoals vanaf het begin van de schepping.' De eerste generatie christenen is inmiddels al grotendeels weggefallen – ontslapen, overleden – en nog staat Jezus' komst uit. Nog steeds gaat alles in de wereld door, zoals het al eeuwen is gegaan. Ja, zoals vanaf het begin van de mensheid, vanaf Genesis 3 zeg maar. Komt die belofte nog wel uit, dat Jezus terugkomt? En waarom moet het eigenlijk zo lang duren?

Het kan zo maar zijn dat u of jij anno 2023 ook deze vragen hebt. Ik zou het in ieder geval niet vreemd vinden. Of misschien zijn er ook wel mensen die het zich gewoon totaal niet kunnen voorstellen dat Jezus hier op aarde zal terugkeren en alles recht zal zetten, omdat dat een voorstelling lijkt uit een heel andere tijdperk, uit een verleden.

Nu, Petrus geeft een aantal argumenten, waarom hij er zelf wel vast in gelooft. Ik wil die argumenten eens met u langsgaan op deze Zondag Voleinding, op deze zondag waarin wij als kerk uitkijken naar het moment dat Jezus terugkomt om alle dingen te herstellen. Ik deel die argumenten van Petrus niet met u om u vanmorgen van een dichtgetimmerd betoog te voorzien, waar geen speld is tussen te krijgen. Nee, gewoon om te bezinnen Om je eigen geloofsopvattingen en mogelijke twijfels eens naast te leggen. En als wij deze argumenten van Petrus zijn langsgegaan waarom *hij* wel blijft vertrouwen op Jezus' komst, dan kijken wij nog een keer kijken naar die gefrustreerde roepers tot wie Petrus zich richt, wat hen beweegt.

Om bij dat ene te beginnen wat ik zojuist noemde – namelijk dat je je het misschien niet kan voorstellen dat hier in deze moderne wereld opeens Jezus zou verschijnen en dat Hij heel onze wereld op de kop zal gooien en zal zuiveren – Petrus stelt de vraag aan zijn lezers: 'maar hebben wij zoiets dan niet eens eerder gezien? Herinner je je dat verhaal niet uit het verre verleden dat God ook eens de wereld helemaal heeft schoongespoeld? Inderdaad: het verhaal van Noach. En in die tijd was het precies zoals nu. Daar heeft Petrus in zijn eerste brief nog naar verwezen: in Noach's tijd waren mensen druk bezig - werken, eten en drinken, trouwen, kinderen krijgen, hobby's - en opeens (nou ja, voor die mensen toen dan, zij hadden er geen rekening mee gehouden), opeens dat oordeel van God over de aarde. Zou het in de toekomst zo ook niet kunnen gaan dat God de wereld op een of andere manier zal zuiveren, zo stelt Petrus. Een geschiedenis kan zich herhalen... Maar ik denk dat Petrus het ook nog geestelijker bedoeld dan alleen het feit dat een geschiedenis zich kan herhalen,

Petrus bedoelt volgens mij: God Die toen in de tijd van Noach helemaal klaar was met hoe mensen met elkaar omgingen en hoe mensen deze wereld kapot maakten, zou God het nu zomaar door de vingers zien? Zou Zijn geduld niet een keer ophouden, denk je?

Over dat geduld van God zegt Petrus nog iets anders. Hij

zegt in vers 9: 'de Heere vertraagt de belofte niet (zoals sommigen dat als traagheid beschouwen), maar Hij heeft geduld met ons en wil niet dat enigen verloren gaan, maar dat allen tot bekering komen.' Dat het zolang duurt voordat Jezus terugkomt, dat kan je ook zien, nee, dat moet je zien als *het geduld van God met ons*. En zoals Gods geduld wel vaker (heel vaak!) in de Bijbel voor ons niet te begrijpen is, zo is ook anno nu Gods geduld met ons misschien gewoon niet te begrijpen.

Gods geduld met deze wereld. God stelt die grote dag uit, omdat Hij niet wil dat mensen verloren gaan, schrijft Petrus. Soms hè, denk ik: 'Heere Jezus, kom vandaag maar terug, want elke dag gaan er zoveel mensen verloren door oorlogsgeweld en gaan mensen dood door honger. En ook: elke dag sterven er zoveel mensen zonder geloof in Heere Jezus. Wat is de zin

ervan dat dat geduld van God maar aan blijft houden?' Maar ik denk dat Petrus het anders bedoelt: in de tijd dat Petrus deze brief schreef was het geloof alleen nog maar over een gedeelte van het toenmalige Romeinse Rijk verspreid geraakt. In andere delen van de wereld had men nog helemaal niet het Evangelie van Jezus' redding en bevrijding gehoord. 'Maar God wil niet dat mensen verloren gaan!', zegt Petrus. Al die mensen, die volken, moeten toch ook de kans krijgen om van deze redding en bevrijding, van het nieuwe leven door Jezus te horen?

Tja, dat is ook gelijk een vraag naar u en mij toe: ben ik er mee bezig dat massa's mensen hier op de wereld nooit of nauwelijks over Jezus gehoord hebben? Mensen in veraf gelegen gebieden die geen enkele Bijbel hebben om te lezen? Maar ook mensen vrij dichtbij die bijna niet met christenen in aanraking komen, hooguit wat oppervlakkig over hun geloof hebben gehoord? Raakt mij dat geduld van God en ga ik daardoor wat meer bezig met zending en evangelisatie, met delen van het geloof en mensen te ondersteunen die het als hun roeping zien om als zending het Evangelie te delen? Of *laat ik God gewoon nog wat langer wachten in Zijn geduld omdat ik met mijn mogelijkheden eigenlijk andere prioriteiten heb?*

Ik vind het wel een heel krachtig argument wat Petrus hier gebruikt. Petrus laat ons kijken vanuit een ander perspectief. Terwijl wij bezig zijn met dingen als: waarom duurt het nu zo lang? Wat een moeite kost het mij om dit geloof dat Jezus terugkomt vol te houden! Waarom moet ik zoveel geduld hierbij opbrengen? Ho eens even: *'kijk eens hoeveel geduld God met deze wereld opbrengt'*, zegt Petrus. De enige reden waarom deze wereld nog niet is vergaan, de enige reden waarom deze wereld ondanks alle drama's en menselijk falen er nog steeds is... , dat is Gods geduld. *Het gaat er dus niet om dat ik geduld met Gods planning moet hebben, maar dat Hij zo onwaarschijnlijk veel geduld met ons heeft.*

En over die planning van God gesproken...: ook Gods tijdberekening begrijpen wij niet, zo vertelt Petrus. Duizend jaren zijn voor God als één dag en één dag als duizend jaar. Dat is een gedachte die Petrus uit Psalm 90 heeft overgenomen. Psalm 90 zingt over het nietige van een mensenleven, omdat voor God 'duizend jaren zijn als één dag'. Maar één dag kan voor God ook zijn als duizend jaar, zo zegt Petrus. Wij denken vaak in dagen, weken, maanden, maar de tijd van de klok is eigenlijk maar relatief. Soms kunnen jaren zomaar zijn vervlogen, alsof het een moment was. En sommige momenten zijn zo intens, dat ze een grotere indruk achterlaten dan een heel jaar. De drie uur dikke duisternis op Golgotha, toen Jezus voor ons stierf..., dat is zo kostbaar en diep, niet in tijd uit te drukken, van eeuwigheidswaarde! Maar die – volgens de huidige wetenschap – 4,6 miljard jaar dat de aarde nu bestaat, ach, wat is dat in de ogen van de eeuwige God?

En over tijd gesproken en tijdsbeleving gesproken: voor ons zal het moment dat Jezus' terugkomt, komen als een dief in de nacht, zo is Petrus' laatste argument. Dat had Jezus Zelf ook al gezegd in een van Zijn gelijkenissen. Een dief komt meestal niet op een

afgesproken tijdstip, zoals de pakketbezorger. Nee, een dief probeert juist op het moment te komen dat je hem niet verwacht, op het moment dat je diep in slaapt bent, of dat je er in ieder geval totaal geen rekening mee had gehouden. Zo onverwacht zal het moment voor ons zijn dat Jezus terugkomt. Je kunt dus niet aan alles wat er nu in deze wereld gebeurd uitrekenen dat het niet lang meer zal duren voordat Jezus' terugkomt, zo zegt de Bijbel. Want het zal niet gaan volgens onze planning en verwachting. God heeft de tijd. Letterlijk. En figuurlijk.

Nu lijkt het er haast op dat ik aan de hand van Petrus' argumenten u en jou wil overtuigen dat het niet anders kan dan dat Jezus dus een keer terugkomt. Maar ik besef dat ik niemand van u kan overtuigen, want geloof bestaat niet uit een optelsom van allemaal argumenten en bewijzen. Maar ik hoop hè dat deze dingen die Petrus ons aanreikt, dat dat je helpt om eens goed naar je mogelijke twijfels te kijken en misschien ook gewoon eens te twifelen aan je twijfels. En ik hoop dat wat Petrus hier allemaal aandraagt, dat dat je mag helpen om ondanks alle mogelijke blokkades toch die hoop vast te houden dat Jezus terug zal komen. Die hoop dat Christus Jezus eens orde op zaken zal stellen. Want zo eindigt Petrus dit stukje ook: wij verwachten... overeenkomstig Zijn belofte... nieuwe hemelen en een nieuwe aarde – een totaal nieuwe werkelijkheid! – waar gerechtigheid woont!

Als dat echt zo is..., als dat uw hoop is..., als ons leven en onze wereld daarheen op weg is..., geeft dat je niet een heel ander perspectief op deze wereld... op jouw leven... Geeft dat ook niet een ander perspectief misschien op waar je nu mee druk bent en wat je voor nu belangrijk vindt?

Die hoop dat Jezus komt, dat Hij zal komen om alles te herstellen, dat geeft ook een ander perspectief op het herdenken wat wij op deze zondag doen. Wij zullen straks in een plechtig moment stilstaan bij de broeders en zusters van wie wij dit kerkelijk jaar afscheid hebben moeten nemen. Een pijnlijk moment. Voor de families die hier vanmorgen zijn. Voor de vrienden en vriendinnen in onze gemeente van de broeders en zusters die zijn heengegaan. Voor onze gemeente als geheel. Maar in het geloof mogen wij weten dat het afscheid niet definitief is. Het doet zo'n pijn om te missen. En dat gaan wij niet proberen weg te praten met allemaal troostende woorden. Maar... wij verwachten overeenkomstig Zijn belofte nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, waarop gerechtigheid woont. Straks zal de dood definitief worden onttroond en onze tranen worden gedroogd. Want: Jezus komt in heerlijkheid, Zijn shalom wordt werkelijkheid. Alle dingen maakt Hij nieuw.

Wij verwachten overeenkomstig Zijn belofte nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, waarop gerechtigheid woont. Een totaal nieuwe werkelijkheid, vol van gerechtigheid. Nu nog even terug – dat had ik beloofd – nu nog even terug naar die spotters zoals Petrus ze noemt, die mensen die riepen dat zij niet meer konden geloven in die belofte van Zijn komst... Aan de ene kant hè kan ik mij hun twijfels best goed voorstellen en is hun moeite om de hoop vast te houden dat Jezus een keer terugkomt echt wel voorstelbaar. Maar als ik Petrus zo in zijn brief over die mensen hoor vertellen, dan krijg ik eigenlijk ook een beetje het idee dat het hun ook wel

goed uitkomt om niet te veel met Jezus' komst rekening te hoeven houden. Hoe hun geloof nu precies in elkaar zat, dat kom je niet zo een-twee-drie te weten uit de brieven van Petrus. Daarvoor weten wij gewoon te weinig over die tijd en die mensen. Maar het probleem concentreert zich volgens mij rondom het woordje 'vrijheid'. Het lijkt er op dat die roepers met de vrijheid van het geloof, waar bijvoorbeeld Paulus het ook altijd over had, wat aan de haal zijn gegaan. God maakt vrij, dat is het Evangelie inderdaad. Door Jezus' offer zit je niet meer vast aan allerlei wetten en alle latten die wij meenden te moeten behalen. Prachtig! Maar die vrijheid die deze mensen, deze roepers, laten zien, dat is meer een volgen-van-je-eigen-verlangens. Een heel egocentrische vorm van vrijheid: ik doe, ik wil, ik meen, ik vind. Die vrijheid van die roepers uit 2 Petrus 3 is een vrijheid die heel schadelijk is. Een grenzeloze vrijheid. Een vrijheid waardoor de relatie met God en de relatie met anderen onder druk komt te staan. En daarom zien zij natuurlijk helemaal niet uit naar 'die belofte van Zijn komst, naar het moment dat Jezus terugkomt en recht en gerechtigheid zal brengen!' Zij wilden leven *zonder* zich straks te hoeven verantwoorden, zij wilden helemaal niet met de toekomst bezig zijn. Zij wilden leven, helemaal leven in het nu. En zij wilden een leven met een geloof dat op geen enkele manier zou knellen of hen zou beperken.

Kunt u begrijpen dat ik tijdens het maken van deze preek heel sterk aan onze tijd, aan de afgelopen week moest denken? Het ging in de afgelopen week ook over vrijheid. Het ging in de afgelopen weken heel veel over vrijheid in ons land. Maar was dat de vrijheid van het Evangelie, de vrijheid die Jezus ons heeft gebracht? De vrijheid, waardoor wij loskomen van onszelf en ruimte vinden om te ander te dienen en de ander tot zegen te zijn? Over die vrijheid heb ik bijzonder weinig gehoord. Nee, het was – als je het mij vraagt – een roepen om vrijheid om vooral jezelf te kunnen zijn. Een vrijheid niet gehinderd door verantwoordelijkheid richting anderen, dichtbij of ver weg. Het ging om een vrijheid, die niet teveel ingeperkt moest worden door verantwoordelijkheid voor de arme kant van de wereld die onder onze absurde levensstijl wegzinkt... een vrijheid die niet ingeperkt moest worden door zorgen voor de toekomst nu de natuur in snel tempo vernietigd wordt. Wat komt dat alles wat Petrus signaleerde eigenlijk heel dichtbij. Petrus zegt het in hoofdstuk 2, vers 19 heel kras: zij beloven hun vrijheid, terwijl zij zelf slaven van verdorvenheid zijn. Leiders die een en al vrijheid beloven..., maar het is een vrijheid waarin je ten diepste slaaf bent van je eigen willen, moeten en zullen.

Soms hè ben ik bang dat wij als christenen hier in ons land ook een beetje, of een heel beetje eigenlijk, door beïnvloed worden. Dat wij misschien best wel iets weg hebben van die geloofstwifelaars, die roepers in de tijd van Petrus: ze konden het bijna niet meer geloven dat Jezus een keer terug zou komen. Maar was dat nu puur verstandelijke twijfel bij hen? Eigenlijk was er meer aan de hand: ze waren zo druk met hun leventje van toen, er was gewoonweg geen ruimte om over een toekomst van de Heer na te denken en daarnaar te verlangen..., want ze waren zo bezig om hun eigen vrijheid uit te leven. Zo bezig met willen, moeten, moeten kunnen, dat zo'n toekomstig oordeel een storend element zou zijn.

iets voor 'zwaargelovigen' of voor goedgelovigen misschien.

En dan die Petrus...! Petrus was volkomen vrij door het geloof in Christus, zijn Redder en Heer..., maar wat heeft hij veel geleden om het Evangelie verder te brengen. Hij verdroeg, hij gaf, hij gaf alles, hij gaf zijn leven ervoor zo weten wij uit buitenbijbelse bronnen..., want hij verlangde naar die toekomst dat Jezus alles recht zal zetten. En daarom roept hij ook zijn lezers op: als die toekomst er aan staat te komen, als straks het moment daar zal zijn dat Jezus alles recht zal gaan zetten, *hoe behoort je dan nu heilig en zuiver te leven aan God toegewijd!* Hoe wordt in uw en mijn leven zichtbaar dat wij naar dat moment uitzien? Wat betekent het voor mijn leven morgen dat ik vandaag met al die andere mensen hier heb gezongen: 'Jezus komt in heerlijkheid, Zijn shalom wordt werkelijkheid'?

Want... wij verwachten nieuwe hemelen en een nieuwe aarde *waar gerechtigheid woont*. Straks zal alle ongerechtigheid weggevaagd worden. Het is God menens. Straks zal heel deze werkelijkheid in brand staan, zo zegt Petrus met een heel sterk beeld. Alles zal door vuur vergaan. Louterend, zuiverend vuur, waardoor alle vuiligheid zal wegbranden. Want straks zal dat Koninkrijk en Zijn gerechtigheid, wat Jezus heeft ingeluid en aangekondigd, volledig werkelijkheid worden. ... Je wilt er toch ook bij zijn? Zet je daarom nu in voor recht en gerechtigheid! Nee, je hoeft bij God niets te verdienen hoor, maar wees nu een Koninkrijksburger. Laat zien dat het je aan het hart gaat. Ga alsjeblieft niet mee met al die mensen in onze samenleving die zo druk zijn met hun eigen vrijheid uit te leven..., die hun leven vullen met allemaal dingen die in het licht van de eeuwigheid zo weinig zin hebben. En heb de vrijheid om te dienen. Ervaar echt ruimte in je leven door voor God te gaan. Besef hoe absurd wij in onze samenleving bezig zijn met ons eigen leventje, in de kerk of buiten de kerk. Zet de stap om deze week de ander te dienen, om de wereld te dienen, om alvast iets van die nieuwe aarde waarin gerechtigheid woont, te laten zien.

Gezang 300 uit het Liedboek (1973) zingt over die nieuwe toekomst, waarbij God wordt gevraagd: 'Heer, laat ons dan niet ontbreken (laat ons bij Uw komst niet ontbreken), want de traagheid grijpt ons aan. Dat is het probleem, denk ik: traagheid. En dan is het volgens mij niet eens zozeer traagheid van begrip, intellectuele problemen met dat geloof in Jezus' terugkomst. Maar traagheid wat betreft ons geloofsleven, omdat wij zoveel ballast met ons meedragen en vaak zo druk, zo vol of zo moe zijn. En daarop moedigt Petrus aan: 'kom op!' Houd die verwachting vast! Zet je in voor Gods Koninkrijk en Zijn gerechtigheid - in het klein of in het groot of ergens tussenin - maar doe mee!

En laten wij als gemeente ook in het volgende kerkelijk jaar die hoop vasthouden: wij verwachten, overeenkomstig Zijn belofte, nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, waar gerechtigheid woont. Een nieuwe aarde waar Gods kinderen elkaar weer zullen ontmoeten rondom Hem. Want: Jezus Christus komt voor eens en komt voor goed!